ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **D. E.**, zastoupeného JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3385/9, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 2. 2004, č. j. 15 Az 398/2003 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 2. 11. 2002, č. j. OAM-4694/VL-11-11-2002, byla zamítnuta dle ust. 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, o které rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem tak, že ji zamítl, neboť správní orgán si opatřil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, řádně zjistil skutečný stav věci a rozhodnutí dostatečně odůvodnil.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud nesprávně právně posoudil věc, když při hodnocení jeho obav z návratu do své vlasti hodnotil argumenty stěžovatele pouze samostatně a nikoliv v jejich vzájemných souvislostech. Stěžovatel, který opustil zemi svého původu se svými rodiči, totiž až po svém pobytu v České republice pochopil svou neschopnost žít v Rusku bez nebezpečí, že bude za své názory stíhán. Není proto rozhodující, že v současné době není v zemi svého původu pro své politické či náboženské přesvědčení stíhán, neboť se obává, že by se tak stalo nedlouho poté,

kdy by se do své vlasti vrátil. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Podotýká, že azylové řízení nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 12. 10. 2002 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Stejného dne byl se stěžovatelem veden, v českém jazyce, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatel uvedl, že o azyl požádal, neboť mu policie neprodloužila v České republice pobyt. Z Ruska odešel se svými rodiči. Zvykl si na život v České republice, má zde kamarády, přítelkyni a psy. Obává se, že po svém návratu do Ruska by si na život tam již nezvykl a že by musel narukovat a jít na vojnu do Čečenska.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

Dle ust. § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Zásadní námitkou stěžovatele je, že krajský soud hodnotil jeho argumenty pouze samostatně, nikoliv v jejich vzájemných souvislostech. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že ze správního řízení a ze znění žaloby je zřejmé, že jediná relevantní obava, kterou stěžovatel vyjádřil, souvisela s jeho pravděpodobnou povinností nastoupit vojenskou službu. Nejvyšší správní soud však zcela ve shodě s krajským soudem konstatuje, že „odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49), což v souzené věci nebylo prokázáno. Žádné jiné skutečnosti, které by mohly svědčit okolnosti, že stěžovatel má odůvodněný strach před pronásledováním v zákonně vymezeném

smyslu, stěžovatel v průběhu řízení netvrdil. Jeho názor, který je obsahem kasační stížnosti, že bude v Rusku za své názory stíhán, považuje Nejvyšší správní soud za pouhou proklamaci bez reálného základu mající za cíl vyvolat zdání o důvodnosti stěžovatelovy žádosti o azyl. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu. Právě důvodnost pronásledování, tedy naplnění zákonných podmínek stanovených zákonem o azylu, je kritériem při posuzování žádosti, nikoliv pouhé zcela nekonkrétní tvrzení o potencionálním pronásledování. Jak vyplývá z výpovědí stěžovatele učiněných v průběhu azylového řízení, důvodem, proč tento podal žádost o azyl, je jeho snaha zůstat v České republice, neboť mu zde cizinecká policie neprodloužila pobyt. Je tedy zřejmé, že se svým jednáním snaží o legalizaci pobytu v České republice, což je v přímém rozporu s účelem azylového řízení. Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že si stěžovatel během svého pobytu v České republice dokázal vytvořit podmínky pro své žití, avšak azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu, přičemž je nutné zdůraznit, že si stěžovatel byl vědom tohoto, že výše uvedené nesplňuje. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.

Za této situace konstatuje Nejvyšší správní soud, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím krajského soudu, které plně vycházelo ze spisového materiálu a bylo učiněno v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo rozhodnuto bezodkladně po provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu